

Vorbereiding en de eerste rit, Lotje gaat TREC rijden...

We beginnen lang, lang geleden. Ik zag tijdens een buitenlandse endurancerit op een poster een aankondiging voor de W.K. TREC. Er stond op welke landen deelnamen en ook Nederland stond in het rijtje. De afbeelding deed me aan endurance en cross country denken. De jaren er na zocht ik naar TREC, welke Nederlanders dat dan waren en wat TREC wel niet was. Ik was erg nieuwsgierig geworden. Beetje bij beetje leerde ik de sport kennen via internet, via Johan vd Brande (die ooit met zijn Fjord heeft meegedaan) en Yvonne vd Velde (die het ooit gezien had). Volgens Johan was het vreselijk moeilijk en de 47e plaats die hij op het W.K. had gehaald was zeker niet slecht. Volgens Yvonne stelde het niks voor en kon iedereen het op zijn sloffen. Tussen die twee extremen zocht ik verder. Vorig jaar begon mijn TREC-tocht vaste vormen aan te nemen: We bezochten een kleine wedstrijd in de Ardennen. Ik had beter even kunnen bellen, want de reden waarom we niks konden vinden was omdat de wedstrijd niet door ging. Een hele dag verloren. De volgende rit, de W.K. in Libramont, België ging gelukkig wel door en daar zagen we voor het eerst live TREC. Geweldig mooi, al begreep ik niet helemaal hoe het in zijn werk ging. We legden onze eerste contacten met Dominique Chapelle, een Vlaams sprekende Waal. Mijn Frans is erg slecht en dat is in deze sport een behoorlijke handicap! De Vlamingen doen niet echt veel aan TREC en de Walen versta ik dus niet. Verder is de sport Frans van oorsprong. Gelukkig zijn er inmiddels genoeg Engels- en Duitstalige sites en dat gaat al iets beter. Van deze sites en regels heb ik de grote lijnen vertaald en TREC begint een vorm aan te nemen. Op dat moment beschouwde ik TREC als een combinatie Endurance en Cross Country. Beide onderdelen heb ik redelijk onder de knie, dus in deze sport zou ik wel eens hele hoge ogen kunnen gooien. Mijn paarden kunnen zowel endurance als cross country, geen probleem dus. Als het niet zo moeilijk is, wat Yvonne beweert, dan wordt dit mijn nieuwe sport! Zou ik dan toch nog één keer in mijn leven wereldkampioen kunnen worden... (hahaha)

Met het maken van de Flying Horse site wordt er een groot stuk gereserveerd om TREC te promoten, want het lijkt me een hele leuke sport voor de Nederlanders. Het vertalen gaat door. Ik stel mijn bepakkings vast, probeer de wedstrijdhandleiding voor te stellen en leg alles klaar voor de grote dag, waarop ik mijn eerste wedstrijd zal gaan rijden. Ik test zadels, leer mijn paard natuurlijke hindernissen en als dat niet zo goed lukt, ga ik op eventingles bij de KNHS. Deze cursus in Ermelo en Lunteren wordt gegeven door Heleen van Zomeren, een naam die ik herken uit mijn crosstijd. Ik denk mijn voorbereiding op 100 % te hebben en niets kan meer foutgaan. Ik schrijf in, maak het inschrijfgeld over en wacht op de info die komen gaat. Dit blijkt naar Belgish Endurance voorbeeld een illusie en de dag zelf vertrek ik maar op de summere aanwijzingen van het vraagprogramma. Wel bel ik eerst even Dominique: of de wedstrijd doorgaat...

We hobbelen de Belgische plaatsjes Beringen, Diest en Tienen door. Verder naar het zuiden. Chaumont Gistoux, mijn eerste TREC-rit is amper 80 km van huis. Ik kon geen beginnerswedstrijd vinden, dus mijn eerste rit is gelijk de selectiewedstrijd voor de W.K. Het kan toch niet zó moeilijk zijn.... Mijn paard en ik zijn er klaar voor. De locatie is heel pitoresk en gezellig. Crin d'Or. Een rijtje stallen, een cafétje, een buitenbak en erom heen metershoge heuvels. Helemaal boven staan de veewagen en de paddock. De vele keren klimmen en dalen te voet is goed voor mijn conditie. Zadels, hooi en voer doe ik mooi in de meegebrachte kruiwagen (ik denk ook aan alles!). Ik leg contacten met de buitenlandse deelnemers uit Duitsland en Engeland en knik vriendelijk naar de onverstaanbare Waalse en Franse deelnemers. Als ik de andere paarden zie, waan ik me eigenlijk al

gewonnen. Ze zijn tanig, mager en sommige juist erg dik. Er zit een kruising Ardenner trekpaard x Arabier tussen. Geinig. Men bewondert mijn mooie Anglo Arabier (ze lijkt gelukkig niet op haar moeder, want die was niet zo mooi...) en ik laat me alle complimenten welgevallen. Iedereen is blij met een nieuw deelnemend land. We praten over TREC en endurance. Vooral mijn Qatar avontuur valt in de smaak.

De avond valt. We krijgen de veterinaire keuring, die is ongeveer gelijk aan de endurancekeuring. Daarna volgt een warme maaltijd en ik wacht geduldig op een briefing. Die komt niet. Schijnt niet gebruikelijk te zijn bij TREC. Ik vraag dingen aan de buitenlanders die bij me aan tafel zitten. Echt uitleg is het niet, maar ik steek er wel wat van op. De belangrijkste nieuwe info is dat de paarden hier niet aangeboden kunnen worden en dat ze gewoon op stal mogen blijven staan. Ik weet ook dat ik om 9u10 mijn kaart in mag tekenen en dat mijn starttijd 20 minuten later is. Ik ga naar bed en kom tot de ontdekking dat mijn kompas slecht werkt en mijn zaklantaarn helemaal niet....

De volgende ochtend is mijn paard de grote held. Ze heeft haar box opengemaakt en is vast gaan oefenen. De Duitse Meike heeft haar gevangen en ik ben blij dat er geen gekke dingen zijn gebeurt.

9u10, Kaartintekentijd. Mijn paard staat helemaal klaar in de box. Zadel, bepakking (teveel vrees ik, maar ik twijfelde over sommige dingen) en halsterhoofdstel. Ik krijg de kaart voor mijn neus... Ik kijk mijn ogen uit, behalve een dun rood lijntje, wat kriskras schijnt te lopen, staat er niks op de kaart. Eigenlijk moet het stil zijn in de maproom en is de jury daar aanwezig om "afkijken" te voorkomen. Ik vraag het hem toch maar even: Waar de rest van de info is. Kilometeraanduidingen, richting, waterplaatsen, posten en start/finish. Het blijkt dat ik dat allemaal zelf mag uitzoeken! De start wil ie dan wel verklappen, omdat het mijn eerste keer is. Compleet gedesillusioneerd verlaat ik de maproom. Bij vertrek krijg ik te horen dat mijn eerste snelheid 6,5 km p/u bedraagt. Daar kan ik het mee doen!

Ik rijd het terrein af. Naar links. Da's nie moeilijk. Dorp in, dorp uit, bos in. Daar ben ik het eerst verdwaald. Nog geen kilometer van huis! Ik kan maar niet het pad vinden wat ik in moet slaan. Een dik halfuur en 14 van dezelfde rondjes verder, zie ik een Franse concurrent. In mijn beste Frans leg ik hem uit dat ze een fout gemaakt moeten hebben want dat de weg die we moeten hebben er niet is. Hij ligt in een deuk. "Dat klopt, we rijden niet over wegen." Vervolgens duikt hij een dik bos in en is al meteen uit het oog verloren. Verslagen blijf ik achter. Ik duik op goed geluk ook het bos in en donder bijna van een berg af. Je moet hier nog uitkijken ook! De kilometers erna gaan moeizaam en ik ben steeds ergens anders dan dat ik wil. De dorpen en velden gaan goed, maar in het bos is het een drama. Opeens staat er een man in het bos. Het is Dominique, de organisator. Hoera, een post! Nee, het is een passage (geen idee wat dat is, maar later blijkt het een verplichte doorgang. Niet te verwarren met een weg hoor, gewoon even twee vlaggetjes ergens in de grond) Volgens de kaart had ik op die plaats moeten rijden en ik zat er maar liefst TWEE METER naast. Geen stempeltje dus. Ik begin door te krijgen dat de groene stift waarmee ik de kaart heb ingetekend, niet echt een verstandige keuze was. Volgende keer een doorzichtige meenemen, fluor of zo. Ik kan nu niet zien waarop ik hoor te rijden: Harde weg, fietspad, zandweg of helemaal niks. Ik bereik, hoe ongelooflijk ook, de eerste post en ik ben maar 23 minuten te laat. De anderen 2 of 3, hahaha. Ik heb twee doorgangen gemist en de anderen hebben leuke stempeltjes. Mijn volgende snelheid is 7,5 km p/u. Nu had ik de eerste etappe minstens 20 km p/u gereden, mede om mijn verdwaalde paniek goed te

maken en deels omdat mijn paard echt de humor niet zag van omdraaien, terugrijden, zoeken. Ook het fenomeen kaartlezen sprak haar niet aan, waardoor het er allemaal niet makkelijker op werd. Zodra ik mijn teugel in één hand nam, naaide mevrouw er tussen uit. Pas na drie uur begreep ze dat we geen endurancewedstrijd reden en damde ze in. Etappe 2 ging eigenlijk niet zo heel slecht. Ik mis weleenswaar weer twee passages, maar ik haal exact de tijd. Dit doen er maar twee mij na.

Etappe 3: Slechts één persoon haalt de tijd. Ik heb 10 minuten meer nodig en dat is mooi in de middenmoot. Ik vind zowaar één passage. Langzaam vind ik mijn zelfvertrouwen terug en begin te genieten van de schitterende omgeving. Ik zit ineens midden in een kudde herten en ook mijn paard loopt zalig. Ze kijkt rond, stuitert niet meer en loopt als op vleugels. Niet te snel, niet te traag, precies goed. Dan gaat het mis: Bij de volgende post wordt mijn kaart afgenomen en in een verzegelde enveloppe gedaan. Ik mag nu zonder kaart! Ik krijg een vaag papiertje met afstanden in meters (168 meter, 42 meter, etc), achter de meters staan getallen: 310, 246, etc. Verbaast staar ik naar het papier en ik vind het ineens niet zo leuk meer. De Duitse wil me wel op sleeptouw nemen maar dat is mijn eer te na. Ik vertrek nadat ze me wel heeft uitgelegd dat de cijfers graden van het kompas zijn en dat had ik natuurlijk zelf ook kunnen bedenken. Als ik de envelop verbreek, krijg ik 50 strafpunten. Al de eerste splitsing gaat het mis, want ik kijk naar de verkeerde cijfertjes. Links in plaats van rechts. Stom! Het halve dorp wijst me vervolgens de goede weg (mag dat, is dat geen hulp van derden??) "Daar moet je heen, daar gingen die anderen ook heen..." Maar buiten het dorp is er niemand meer die weet waar ik heen moet. Na nog een half uur prutsen, scheur ik pissig de envelop open. Vervolgens ben ik natuurlijk toch de weg kwijt, want ik weet ook niet waar ik op de kaart ben... Ik mis de volgende passage maar vind wel de controlepost. Etappe 4: 5 minuten te snel binnen maar zeker niet slecht, al heb ik natuurlijk wel het voordeel van de opengemaakte kaart gehad. Naderhand blijkt dat ze de 50 strafpunten vergeten zijn bij mijn conto op te tellen, maar dat geeft niks, ik verlies toch wel.

Einde etappe 5 is tevens de eetpauze. 4 minuten te vroeg binnen. Ik vind het allemaal nog niet zo slecht. Het is erg moeilijk om op goed geluk 7,5 kilometer per uur te rijden. 12 gaat me heel goed af, maar 7,5! Je gokt een beetje met je combinatie stap/draftempo. Maar als je enkele keren van de route af bent geweest, dan is het helemaal giswerk.

Er is een waterkraan! Mijn paard heeft niet veel dorst maar drinkt een halve emmer, waarschijnlijk om mij een plezier te doen. De bepakkingscontrole volgt en ik heb zowaar alles in orde. We krijgen een heerlijk broodje en soep. Ik hoef geen soep. Het broodje smaakt maar eten gaat moeizaam. Ik ben niet zo'n beste eter op wedstrijden. De Duitse Beatrix komt na mij aan en zet haar paard niet eens vast. Keurig blijft hij stilstaan terwijl zij haar lunch nuttigt. Ik begin door te krijgen waar TREC nu eigenlijk om draait en ik besef dat ik me erg vergist heb. Het is echt geen wedstrijd. Het is rust, genieten, één zijn met je paard. Als ik een half uur later weg mag (het werkt niet echt op rusttijd, maar er moet steeds 5 minuten pauze zijn tussen de ruiters. Je kunt soms gelijk door, soms moet je 10 minuten wachten. Niemand klaagt), wil mijn paard liever daar blijven. Een kort meningsverschil volgt, maar we gaan toch. Door deze schermutseling, waarbij mijn enige gedachte was om heel van het terrein af te komen, ben ik vergeten te kijken welke snelheid ik moet rijden... Terugrijden is geen optie, mijn paard krijgt dan gelijk, dus doe ik maar een gok. Bij einde etappe 6 blijkt dat ik beter kan gokken dan op kaart rijden. Ik ben maar 2 minuten te langzaam. Op de kaart ben ik bijna thuis. De laatste snelheid van 6,5 km p/u (weer zo'n lastige snelheid om uit te rekenen) is waarschijnlijk bedoeld om uit te stappen en de paarden droog thuis te krijgen. Helaas moet ik door hetzelfde bos

waardoor ik 'smorgens ben gekomen en dat is een drama. Er lopen vele paden door elkaar en je ziet erg letterlijk door de bomen het bos niet meer. Weer verdwaald. Na een klein half uur kom ik de Engelse amazone tegen. Mijn trots is murw door vermoedheid en wanhoop. Ik vraag of ik met haar samen naar huis mag rijden. Het blijkt dat ik er aldoor vlakbij was, maar verkeerd op de kaart zat te kijken. 27 strafpunten is het resultaat. Gelukkig waren er de laatste twee etappes geen passages meer, dat scheelt weer.

Mijn paard heeft 48 hartslag en lijkt van het geheel minder geleden te hebben dan ik. Het is nu bijna vijf uur en ik heb de hele dag op paard gezeten. Voor mijn gevoel moet ik minstens honderd kilometer gereden hebben. Het blijken er 35. Oké, voeg er nog eens 20 aan toe voor het dwalen. Van de 8 verplichte doorgangen, heb ik er 7 gemist. Variabel van 30 tot 50 strafpunten per passage (waarom dat verschil weet ik nog steeds niet, maar daar kom ik nog wel achter), voeg daar de tijd bij en je komt aan een hele dikke 341 strafpunten. Even een vergelijk met de winnaar: Géén passages gemist en het aantal minuten van de optimale tijd is als volgt: 2, 2, 0, 2, 6, 3 en 0. Een totaal van 15 strafpunten. Met de pluspunten van de bepakking, komt ze zelfs 4 punten boven het maximaal aantal te behalen punten. Waarschijnlijk een Franse berekening. Maximum is toch al het meeste?? Onze POR punten lopen erg uiteen: Zij 244 (maximum dus 240) en ik -81. Als je dit vergelijkt met een dressuurscore, dan zou je spontaan gaan huilen. Ik huil niet. Men blijft me overtuigen dat ik het helemaal niet zo slecht gedaan heb. Persoonlijk had ik toch meer verwacht van mezelf. Oké, de minste ruiter van het gezelschap reed toch nog haar 10e trec en de meeste hebben al enkele W.K.s achter de rug. Ik neem me voor om een beter kompas te kopen en meer te oefenen. Dit oriëntatie gebeuren is vele malen zwaarder dan dat crossje wat er voor morgen klaarstaat. En ik maar bang voor die hindernissen, haha.

Ochtend. Na weer 'n vers broodje en koffie, ga ik de shade bekijken. Het kleine drukplekje van de zadeltas achter het zadel, is zo groot als een theeschoteltje geworden en een zadel kan ze niet op. Einde wedstrijd. Van de veterinaire mag ik wel proberen, maar aangezien die in alles nogal makkelijk is, waag ik het er maar niet op. Ik ga gewoon goed kijken. Ook maak ik foto's. De MA loopt over een bochtig heuvelig pad. Er is nergens een 150 meter rechtuit, dus het moet wel. De ruiters vinden het een leuke uitdaging en het is voor iedereen even moeilijk. De reden voor het verplicht stuk langzaam galoperen en snel stappen is me nog niet echt duidelijk. Ik vermoed dat ze een driedelige wedstrijd wilden hebben, naar voorbeeld van de military en de marathon. Als het bijna tijd is voor de PTV, de "cross" laten we maar zeggen, zie ik de ruiters inrijden. Ik sta versteld van hun rijkunst. Gisteren keek ik nog naar de lakonieke paarden en de dito ruiters, als was ik op een manegewandeling. Vandaag zijn al de paarden veranderd in bloedpaarden, netjes in de hand, prachtig aan de teugel, keurig springend over pittige hindernissen. Beatrix heeft een hindernis gemaakt van twee pionnen en een takje van 30 cm erop. Haar Andalusiër springt er precies over. Haar man Florian is jury en van hem krijg ik uitleg over de rijstijl. Je krijgt voor elke hindernis 7 punten als je het goed doet. Je kunt er nog eens 3 punten bijverdienen door de perfecte houding, goede balans of aanrijstijl. Na drie pogingen ga je verder en krijg je 0 punten. Elke hindernis kan je in het beste geval dus 10 punten opleveren. Da's éénderde passage. Met Florian bediscusseer ik de onevenredigheid van de te behalen punten in de PTV ten opzichte van die in de POR. Hij legt uit dat de nadruk in deze sport toch blijft op het oriënteren. De rest is bijzaak. Dat blijkt ook uit de uitslag. Die is na alle onderdelen nauwelijks anders dan na het eerste onderdeel.

De hoogte van de opsprong (1,10 m) vind ik ook niet in verhouding met het veel makkelijker opstappen (al is dit ook weer een hele kunst, zie ik) of een hek openen. Florian vind de opsprong helemaal niet hoog. Omdat hij me wel interessant vind (met mijn discussies en vragen) krijg ik na afloop zijn juryboek. Hij heeft er thuis nog wel een en ik kan deze vast goed gebruiken....

Mijn eerst TREC conclusies zijn als volgt:

1. Kaart intekenen is moeilijk. Die 20 minuten zijn zo om. Je inteken-materiaal is erg belangrijk. Doorzichtig, want je bent erg afhankelijk van wat er onder het lijntje zit.
2. Een goed kompas en er mee kunnen omgaan is een absolute must. Bij een beginners klasse in Nederland, moeten we daar heen goed op letten, anders missen we geheel de aansluiting. De associatie met de padvinderij wordt steeds duidelijker. Ik verzin de naam "Paardenpadvinderij" en denk dat dit het beste de lading dekt.
3. Het inschatten van tempo valt wel mee en is voor een deel gewoon geluk. Wel ga ik oefenen op rare snelheden zoals 6.5, 7.5 en 11 km p/u. Ik heb de Fransen gezien met tijdstabellen. Die wil ik ook, alhoewel ik niet inzie hoe je daar doeltreffend mee kunt rijden. Je hebt namelijk nergens kilometeraanduidingen ter controle.
4. Langzaam rijden vergt meer van je derrière dan hard rijden. 100 km met 12 km p/u is minder vermoeiend dan 35 km met 8 km p/u!
5. Alhoewel je het geneigd bent, kun je TREC toch niet zomaar vergelijken met endurance en cross country. De afstanden en de hindernissen komen in de buurt, de intentie is echt anders.
6. TREC is ontzettend moeilijk. Het vergt veel concentratie en precisie, in alle onderdelen.
7. Bepakking en zadelkeuze komt heel erg nauw. Niet alleen dien je met hetzelfde zadel alle onderdelen te rijden, maar door de lange uren en de trage snelheden ligt het zwaartepunt anders dan bij een endurancezadel. Je zit meer en dieper in het zadel door de hellingen en de vele stapreprises. Ik heb geoefend en de zadel/tassen zaten prima. Maar na een uur of 6 gaan dingen anders drukken. Zadeldrukkingen kan een probleem zijn.
8. TREC is een soort van survival. Je krijgt geen info, geen hulp, mag niet met grooms rijden en je bent helemaal op jezelf aangewezen. Daar moet je tegen kunnen. Ik vond dat gedeelte eigenlijk wel helemaal te gek. Je bent één met de natuur, je bent volledig onthaast en je komt op onbegaanbare paden. Het zoeken vond ik duidelijk minder en het verdwalen is (net als bij endurance, maar dan kun je anderen de schuld geven!) een drama.
9. TREC kun je inderdaad met elk paard. Liever met een langzame als een snelle. Om met een en hetzelfde paard endurance en TREC te rijden kan alleen als het paard zich kan beheersen. Anderzijds kan het langzame werk voor een haastig paard erg rustgevend zijn en kun je het als een goede endurancetraining gebruiken. Kaart lezen en weg zoeken op een stuijterend paard is erg vervelend en leidt dusdanig af, dat je de weg waarschijnlijk niét vind.
10. Hoe ruiger het terrein, hoe leuker. In Nederland zal het moeilijk zijn om een originele TREC te organiseren. De Veluwe is misschien wel aardig. Voor de buitenlanders een "ZandTREC", weer een ander soort uitdaging.

Eindconclusie:

TREC is erg leuk. Je rijdt niet tegen anderen maar enkel tegen jezelf. Dat doe je samen met je paard. Het is een perfecte sport voor mensen die een hekel aan haast hebben. Het vergt veel van je concentratie en is mede daarom redelijk vermoeiend (meer voor de ruiter, dan voor het paard). Hoe nauwkeuriger je rijdt in de POR, hoe hoger je scoort. Hoge punten in de PTV hebben geen nut als je geen goede POR gereden hebt. De nadruk ligt dus niet bij de hindernissen maar bij het kaartlezen. Bepakking en zadelkeuze komt erg nauw.